

Arrest

nr. 186 912 van 17 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 25 juli 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 juni 2016 tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 juli 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat D. MAESELE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Indiase nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 9 juni 2016 vraagt de verzoekende partij een visum kort verblijf aan op de Belgische ambassade te New Delhi.

Op 23 juni 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Motivatie

Wettelijke referenties:

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

** Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond*

** Betrokkene verklaart op familiebezoek te willen komen maar er werd echter geen bewijs van verwantschap voorgelegd. Het reisdoel wordt dus niet gestaafd.*

Betrokkene wenst haar dochter te bezoeken maar de familiale band is twijfelachtig ; naam van de moeder in het paspoort van de dochter is S.[...] ipv S. [...]

** Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld*

** Andere*

Betrokkene is weduwe, van hogere leeftijd en leeft - naar Westerse normen - van een vrij laag overlevingspensioen in India. Een groot deel van haar familie is woonachtig in Europa (België, Italië, Frankrijk...) Betrokkene bewijst zwakke(re) familiale en economische banden met haar land van herkomst. ondanks dat ze eigenaar zou zijn van een woning en in het verleden reeds Schengenvisa verkregen zou hebben, en biedt onvoldoende garanties tot terugkeer in geval van afgifte van het beoogde visum voor België.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.”*

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In haar middelen voert de verzoekende partij de schending aan van het motiveringsbeginsel, van de beginselen van behoorlijk bestuur, van het evenredigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

3.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

“Voor een vlottere lezing en omdat het om een synthesememorie gaat, waarin alle middelen hernomen worden, voegt verzoekster haar toevoegingen aan haar oorspronkelijk verzoekschrift en gelijk haar repliek op de nota voor verweerder in door- lopend schuinschrift toe als hierna

Verzoekster stelt vast dat verweerder de vijf afzonderlijke middelen als in haar verzoekschrift uiteengezet en hierna integraal hernomen, tot één enkel middel herleid en daarbij stelt dat er aan de formele motivatieplicht is voldaan, want verzoekster weet waarom het visum haar geweigerd werd en ni omdat zij enerzijds het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond, en anderszins er redelijke twijfel bestaat over (...) (haar) voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten voor het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

5 Dit niettegenstaande verklaard heeft haar verwanten te willen bezoeken, en behalve dat zij daarbij bij hen zou logeert, één van haar kleinzonen, wiens inkomen zulks toelaat zich er uitdrukkelijk toe verbonden heeft om voor de duur van haar verblijf, voor alle kosten van zijn grootmoeder te zullen instaan, waardoor doel en omstandigheden zijn aangetoond, en zij daarnaast het bewijs middels inkomsten en eigendoms certificaten heeft geleverd van het bestaan en behoud van het centrum van haar financiële belangen in, het land waarvan zij de nationaliteit bezit, en zij ook bij een vorig familiebezoek, toen nog met haar sindsdien overleden echtgenoot, teruggekeerd is waardoor er niet redelijk getwijfeld kan worden aan haar voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten voor het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum De beslissing die het visum geweigerd heeft kan dus niet anders als met miskennis van de bewijskracht van de akten, en inzonderheid de huwelijks- en geboorteakten, eigen- doms certificaten, inkomstenfiches en medische rapporten naar Indisch recht gekomen zijn

2.1. Schending van de bewijskracht van de akte

Verzoekster voegde bij haar aanvraag tal van stukken, in voorkomend geval vertaald door een beëdigd vertaler, en voorzien van de apostille; ook al heet het dat kwestige verdragsrechtelijke vereenvoudigde vorm van legalisatie geen garantie biedt over de inhoud zij minstens zekerheid geeft over de vorm naar vreemd recht.

Inzonderheid heeft verzoekster bewijs geleverd van mime inkomsten naar Indische normen, het bezit van een eigen woning en dat zij zeker in acht genomen haar gevorderde leeftijd in een uitstekende en alleszins voldoende gezondheid om de sinds lang geplande reis te ondernemen en ook te voleindigen, en ni terug te keren naar huis.

Aan verzoekster toen nog samen met haar thans overleden echtgenoot, werd in het verleden al een visum voor kort verblijf afgeleverd, voor het verstrijken waarvan de echtgenoten al terug gekeerd zijn, omdat zij inderdaad hier alleen maar vreemdelingen waren, en zij in eigen land aanzien en respect genieten.

Zonder fataal haar eigen akten te negeren kan de overheid dan ook niet stellen dat het verkrijgen van een visum voor kort verblijf alleen maar een en kennelijk verwaarloosbare eventualiteit 'zou' zijn, en geen bewezen feit terwijl vast staat dat verzoekster en haar man al eerder in Europa én in België zijn geweest, en teruggegaan zijn.

Verweerder houdt voor dat verzoekster zeer waarschijnlijk niet eerder binnen de Schengenlanden reisde, dan wanneer hij mits een minimale raadpleging van zijn eigen bestanden erop zou zijn uitgekomen, dat zij, jonger en alsdan samen met haar echtgenoot, al in Europa geweest bij haar familie én zijn teruggekeerd naar het land waarvan zij de nationaliteit bezaten cq bezit.

Het geeft alleen maar aan met welke nonchalance de aanvraag afgewezen werd, wat op zich voldoende om het middel van tekortkoming aan de motivatieverplichting op te leveren.

2.2. Tekortkoming aan de motivatieverplichting

Meteen mag duidelijk zijn dat de bestreden beslissing evenmin voldoet op het punt van de motiveringsverplichting, nu zij niet alleen niet uitlegt, waarom geen rekening wordt gehouden met minstens naar Indisch recht volkomen bewijskrachtige stukken maar meer nog, er zelfs in het geheel geen rekening mee houdt.

Hoe valt anders te verklaren, dat het behoud van haar financiële en sociale belangen door het aantonen van royale middelen en een comfortabele eigen woning, want waarvan behalve de eigendomstitel ook een schattingsverslag weren voorgelegd, en het zgn overlevingspensioen beslist geen gewaarborgd inkomen bejaarden is, werd genegeerd.

Verzoekster ontvangt in haar eentje éénzelfde bedrag, als waarmee in India een leraarsechtpaar, dat toch tot de middenklasse behoort, moet zien rond te komen voor henzelf, hun huishouden en gezinsleden, met meer uitgaven als zijzelf heeft, al was het maar wegens het bestaan van kinderen, of om een eigen woning schuldevrij te maken.

Dat er geen bewijs van verwantschap wordt voorgelegd, noch het voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum niet kon worden vastgesteld, schiet als motivatie net zo goed tekort als het beoordelen van haar inkomen als een - naar Westerse nonnen - vrij laag overlevingspensioen

Men kan van verzoekster niet verwachten dat zij zich als oudere vrouw met levenservaring al maar meteen een retourticket zal aanschaffen, alvorens er ook maar enige zekerheid bestaat dat zij er op betrekkelijk korte termijn effectief gebruik zal kunnen van maken.

Het laat zich overigens raden, dat mocht zij zodanige vlucht hebben geboekt, het evengoed zou heten, dat verzoekster de overheid onder druk of voor voldongen feiten wenst te plaatsen, en men het in het gunstige geval nog over een onbezonnen beslissing, indien al niet spijzucht zou hebben, of een uitgave die haar middelen te boven gaat.

Het gebrek aan motivatie bestaat er ook in dat verweerder bij bestaan van rechtskrachtige stukken als geboorte- en huwelijksakten, inkomstenfiches en eigendomscertificaten, nalaat uit te leggen, waarom zij

niet zouden volstaan, maar die hij kennelijk genegeerd of althans veronachtzaamd heeft, In het licht van de voorgebrachte stavende stukken, is de zgn afdoende motivatie niet meer als een compleet inhoudsloze stijlclausule, vergelijkbaar met de verwerpelijke frasering 'wat er ook van zij ' waarmee al te vaak en ergerlijk enig verweer waarvan het tegendeel niet aantoonbaar is maar zonder dan dat aan het waarheidsgehalte of geloofwaardigheid kan getwijfeld worden, gemakshalve wordt afgedaan want waarmee men er meteen van ontslagen wordt er inhoudelijk op in te gaan.

2.3. Gebrek aan samenhang en logische inconsistentie

De bestreden beslissing stelt enerzijds dat er geen bewijs van verwantschap wordt voorgelegd, vervolgt dan dat de familiale band twijfelachtig is, om er uiteindelijk vreemd genoeg op uit te komen, dat een groot deel van haar familie woonachtig is in Europa (België, Italië, Frankrijk...) en dat allemaal in één en zelfde en in één adem door.

Een overheidsbeslissing dient niet alleen formeel maar ook inhoudelijk gemotiveerd te worden, waardoor een tegenstrijdigheid tussen de motieven die tot de beslissing hebben geleid, en de beslissing zelf, voor gevolg heeft dat deze beslissing niet voldoet aan de motiveringsverplichting.

Het volstaat niet dat er redenen zijn, zij moeten ook nog verenigbaar zijn met de beslissing die op grond daarvan genomen is, wat geenzins het geval is met de bestreden beslissing, want wanneer men stelt men dat de verwantschap onbewezen of twijfelachtig is, kan men niet tegelijk stellen dat zowat de ganse familie al in Europa leeft..

Diezelfde inconsistentie is er op het vlak van het vaste inkomen van verzoekster, wat inderdaad naar westerse normen een vrij laag bedrag vertegenwoordigt, maar in India een aanzienlijke som is waarmee verzoekster er zich probleemloos kan ophouden in de kringen waartoe zij als weduwe van een hoger staatsambtenaar behoort Verzoekster stelt mbt dit en ook nog volgende middelen vast dat verweerder niet eens een begin maakt van een poging tot weerlegging, en er kennelijk de voorkeur aan geeft deze in navolging van voorheen de bewijskrachtige stukken, te negeren of althans te veronachtzamen.

Verweerder kan er nochtans niet om heen dat zijn motivatie mangelt aan samenhang en logica, nu eraan getwijfeld wordt, of verzoekster wel familie heeft in Europa om aan de reden en omstandigheden van haar visumaanvraag te twijfelen, en er terzelfdertijd aan verwezen wordt aan de vele verwanten, om aan haar voornemen om het grondgebied van de lidstaten voor het verstrijken van de duur van een ev, visum te twijfelen.

Naast de formele is er inderdaad ook een inhoudelijke motivering; het volstaat niet dat er een motivering is, de conclusie dient ook logisch consistent uit de premissen te volgen; en een weigering wegens ontbreken van verwanten, is onverenigbaar met een weigering wegens vrees van voortgezet verblijf bij verwanten, waardoor beide weigeringsgronden, zoals zij door verweerder uiteengezet worden, niet samen kunnen ingeroepen worden, want mekaar absoluut als diametraal tegengesteld uitsluiten.

2.4. Gebrek aan consideratie en inlevingsvermogen

Verzoekster is de tachtig voorbij, maar heeft ongelijk wat de bestreden beslissing stelt, geen enkele drang of ook maar enig inzicht om haar entourage en status eraan te geven om in plaats daarvan nog 10,15 of meer jaren in een vreemd land door te brengen, voor alles afhankelijk van verwanten, waar zij niemand kent noch iemand haar....

Haar aangetoond vermogen zo roerend als onroerend, stellen haar immers in India precies in staat er een levensstandaard op na te houden, die naar westerse normen, best luxueus mag genoemd worden, compleet met huispersoneel wat in Europa uitzonderlijk is en alleen weggelegd voor de hogere kringen of betere standen.

Het is niet zeer wel denkbaar dat verzoekster bereid is dit alles op te geven, maar wel volkomen aannemelijk dat nu zij dit nog kan, kennis wil maken met de leefomgeving van haar jongste afstammelingen en ni de kleinkinderen van haar dochter, en die dus al de vierde generatie vertegenwoordigen.

Dat dit haar wens is en niet om op de kap van haar afstammelingen te komen leven, laat staan om op kosten van de gemeenschap te profiteren van voorzieningen, die zij zich in India uit haar eigen middelen

kan veroorloven, blijkt eruit dat zij deze reis al eens eerder heeft gemaakt en zij dan net zo goed toen al had kunnen besluiten om niet terug te gaan.

Door als een axioma voor waar aan te nemen, dat een visum voor een bejaard persoon alleen maar als reden kan hebben om langs een omweg en met geen ander doel om van de sociale voorzorg te profiteren, gezinshereniging voor ascendenten te organiseren, getuigt de bestreden beslissing van een onaanvaardbare vooringenomenheid.

Temeer een descendent die bovendien over voldoende inkomsten beschikt, zich probleemloos garant heeft gesteld voor wat niet meer als een verwaarloosbare eventualiteit zou zijn, is de vrees van de overheid ongegrond, maar miskent de bestreden beslissing op onredelijke manier deze diepste wens van verzoekster.

2.5. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Om alle voornoemde redenen, en elk van hen afzonderlijk genomen, schendt de bestreden beslissing uiteindelijk de beginselen van behoorlijk bestuur, doordat zij in verhouding tot het beoogde doel en ni het beletten van een verkapte gezinshereniging voor personen die daarvan naar Belgische recht uitgesloten zijn, private belangen schaadt.

Dat het er verzoekster in werkelijkheid om te doen zou zijn om toch maar blijvend bij haar familie in een lidstaat van de Europese Gemeenschap te verblijven, is een vermoeden, dat niet alleen onbewezen is, maar bovendien ook weersproken wordt door volkomen bewijskrachtige stukken.

Het voorkomen van een ingebeelde omzeiling van het verbod op gezinshereniging voor ouders of grootouders van Belgen, en waarvan het bewijs van het tegendeel geleverd en ni het behoud van het centrum van de financiële belangen in eigen land, weegt niet op tegen het belang van verzoekster haar achterkleinkinderen bij hen thuis te bezoeken.

Door er anders over te beslissen miskent de overheid het beginsel van de evenwichtigheid, '■'dit beginsel doelt ni op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen"

VAN GERVEN, W., Beginselen van behoorlijk handelen, Story-Scientia, 1983, 3, zowel als het evenredigheids- of proportionaliteitsbeginsel, "ook wel genoemd het beginsel van de minste pijn, volgens hetwelk de overheid aan de rechtsonderhorigen, gelet op het nagestreefde doel van algemeen belang, geen onevenredig grote lasten of beperkingen mag opleggen of anders uitgedrukt, zoveel belangen van de rechtsonderhorige moet ontzien als het algemeen belang toelaat.

Verzoekster wenst voor elk mondeling verhoor de Nederlandse taal."

3.1.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt vooreerst op dat in de rechtspraak doorgaans geen toepassing wordt gemaakt van "de" beginselen van behoorlijk bestuur als zelfstandige rechtsnorm maar van diverse rechtsbeginselen. Naast de hoger vermelde schendingen (punt 3.1.) laat de verzoekende partij na te expliciteren welke andere beginselen van behoorlijk bestuur zij eventueel nog geschonden acht. Uit haar betoog kan dit evenmin worden afgeleid. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 10 december 2002, nr. 113.439). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering van de afgifte van het visum kort verblijf wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 32 van de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code (hierna: de Visumcode).

Wat betreft de motivering in feite, is de bestreden beslissing gesteund op twee weigeringsmotieven.

Eenzijds wordt gesteld dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende aangetoond zijn nu de familiale band tussen de verzoekende partij en haar dochter twijfelachtig is omdat de naam van de moeder op het paspoort van de dochter anders geschreven is. Dit vormt het eerste weigeringsmotief.

Anderzijds oordeelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat het voornemen om het grondgebied van de lidstaat te verlaten voor het verstrijken van het visum, niet kon worden vastgesteld. Daarbij concretiseert de gemachtigde van de staatssecretaris dat er geen of onvoldoende garantie op terugkeer naar het land van herkomst kon worden vastgesteld aangezien de verzoekende partij naar westerse normen over een vrij laag overlevingspensioen beschikt en een groot deel van haar familie woonachtig is in Europa. De verwerende partij meent dat de verzoekende partij zwakke familiale en economische banden met haar land van herkomst aantoon, ondanks dat ze eigenaar is van een woning en in het verleden reeds een Schengenvisa gekregen heeft. Dit vormt echter het tweede weigeringsmotief.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt voormelde motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Verzoekende partij spreekt een dergelijke vaststelling tegen in haar synthesesmemorie, doch zij verwijst dienaangaande naar argumenten die neerkomen op het uiten van inhoudelijke kritiek tegen de concrete motieven in de bestreden beslissing. Deze kritiek dient te worden bekeken vanuit het oogpunt van de schending van de materiële motiveringsplicht, zoals aangegeven wordt in dit punt van het arrest.

Waar verzoekende partij nog opmerkt dat er duidelijk sprake is van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerd motivering, merkt de Raad op dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt derhalve niet aangetoond.

Uit de synthesesmemorie blijkt dat de verzoekende partij kritiek uit op de weigeringsmotieven, vermeld in de bestreden beslissing. Aldus voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringplicht wordt onderzocht in het licht van de artikel 32 van de Visumcode.

Artikel 23, lid 4, van de Visumcode bepaalt dat een visum kan worden geweigerd overeenkomstig artikel 32, lid 1, van de Visumcode.

Artikel 32, lid 1, van de Visumcode bepaalt:

“Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagmaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis

naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;

v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;

vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;

vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum."

Uit de samenlezing van deze bepalingen volgt dat de verwerende partij op grond van verschillende redenen de aanvraag kan weigeren en dat niet in een systeem van cumulatieve voorwaarden wordt voorzien op grond waarvan men het visum zou kunnen weigeren. De vaststelling, dat is voldaan aan één van de opgesomde weigeringsmotieven, zoals vermeld onder artikel 32, lid 1, van de Visumcode, hiervoor geciteerd, volstaat om een visumaanvraag te weigeren.

Dit heeft tot gevolg dat, indien de bestreden beslissing op correcte wijze is gesteund op één van deze opgesomde weigeringsgronden, die elk op zich reeds als determinerend kunnen worden beschouwd, zij afdoende is gemotiveerd en de overige weigeringsgronden als overbodig moeten worden beschouwd.

De verzoekende partij uit in haar synthesesmemorie onder meer kritiek op de eerste weigeringsgrond in de bestreden beslissing, met name dat haar reisdoel niet gestaafd is, daar de familieband met de persoon die ze wenst te bezoeken twijfelachtig is. De verzoekende partij argumenteert dat de verwerende partij geen rekening houdt met alle stukken van het dossier zoals de geboorte- en huwelijksakten die ze ingediend heeft.

In haar begeleidend schrijven van 8 juni 2016, bij haar aanvraag, geeft de verzoekende partij reeds aan dat haar naam Sarjit KAUR (Surjit KAUR) is. In de inventaris van de stukken die ze aan haar schrijven voegt, blijkt ook dat ze een document opneemt, getiteld "*Sarjit Kaur and Surjit Kaur same name one person affidavit.*" Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat met voormelde gegevens rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit gegeven op zich leidt niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, nu de bestreden beslissing ook op een tweede weigeringsgrond steunt.

De verzoekende partij uit in haar synthesesmemorie ook kritiek op de tweede weigeringsgrond in de bestreden beslissing, met name dat haar voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten niet kon worden vastgesteld daar de verzoekende partij zwakke(re) familiale en economische banden met haar land van herkomst aantoonde, nu ze familie in Europa heeft en over - naar Westerse normen - een laag pensioen beschikt.

Artikel 32, lid 1, sub b, van de Visumcode bepaalt immers dat het visum wordt geweigerd indien er redelijke twijfel bestaat over het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum. Het is dus geenszins vereist dat de bevoegde autoriteiten, om te bepalen of zij gehouden zijn een visum af te geven, zekerheid verkrijgen over het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten. Zij dienen daarentegen te bepalen of er redelijke twijfel over dat voornemen bestaat. Daartoe moeten de bevoegde autoriteiten een individueel onderzoek van de visumaanvraag verrichten waarin rekening wordt gehouden met enerzijds, de algemene situatie in het land waarin de aanvrager woont en anderzijds, zijn persoonlijke omstandigheden, met name zijn gezins-, sociale en economische situatie, het eventuele bestaan van eerdere legale of illegale verblijven in een van de lidstaten alsmede zijn banden in het land waarin hij woont en in de lidstaten. In dit verband zal, zoals artikel 21, lid 1, van de Visumcode preciseert,

bijzondere aandacht moeten worden geschonken aan het risico van illegale immigratie, dat, indien daarvan sprake is, de bevoegde autoriteiten ertoe moet brengen het visum te weigeren met een beroep op het bestaan van redelijke twijfel over het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten. Bovendien staat het krachtens artikel 14, lid 1, sub d, van de Visumcode aan de aanvrager om bij zijn aanvraag voor een eenvormig visum de informatie te verstrekken aan de hand waarvan zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, kan worden beoordeeld. Daaruit volgt dat het aan de visumaanvrager staat om de informatie te verstrekken waarvan de geloofwaardigheid moet worden aangetoond met relevante en betrouwbare bewijzen, die de twijfel kunnen wegnemen over zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, welke twijfel met name kan rijzen door de algemene situatie in het land waarin hij woont of door het bestaan van algemeen bekende migratiestromen tussen dat land en de lidstaten (HvJ 19 december 2013, nr. C-84/12, pt 64-73).

Bijlage II van de Visumcode stelt dat de *“in artikel 14 bedoelde bewijsstukken die door visumaanvragers dienen te worden verstrekt, kunnen onder meer zijn:*

[...]

B. DOCUMENTEN AAN DE HAND WAARVAN HET VOORNEMEN VAN DE AANVRAGER OM HET GRONDGEBIED VAN DE LIDSTATEN TE VERLATEN KAN WORDEN GETOETST

- 1. reservering van een retour- of rondreisticket;*
- 2. bewijs van financiële middelen in het land van verblijf;*
- 3. bewijs van een dienstverband: bankafschriften;*
- 4. eigendomsbewijzen van onroerend goed;*
- 5. bewijs van integratie in het land van verblijf: familiebanden; beroepssituatie.”*

De bijlage preciseert ook dat het een niet-limitatieve lijst is.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij haar aanvraag de volgende documenten heeft ingediend om haar voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten bij het verstrijken van haar visum: retourvlucht en de verklaring van de bank met betrekking tot haar spaartegoeden en een bewijs van eigendom woning. De verzoekende partij weerlegt niet dat ze familie in Europa heeft. Wel wijst ze erop dat ze naar Indiase normen over een goed pensioen beschikt, dat gelijk is aan loon van een leraars-echtpaar in India. Voorts beklemt toont de verzoekende partij dat ze in India een levensstandaard kan onderhouden, die naar Westerse normen luxueus is. Ze geeft ook aan dat ze in India huispersoneel heeft.

In haar verzoekschrift verwijt de verzoekende partij de verwerende partij een gebrek aan inlevingsvermogen. De Raad stelt dat van een aanvrager van een visum kort verblijf redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij alle nuttige elementen en bewijzen aanbrengt opdat de gemachtigde van de staatssecretaris kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden om het gevraagde visum kort verblijf te verkrijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Immers moet worden beklemt toont dat de beoordeling van de individuele situatie van de visumaanvrager, om te bepalen of zijn aanvraag niet afstuit op een weigeringsgrond, complexe evaluaties impliceert, gebaseerd op met name de persoon van de aanvrager, zijn integratie in het land waarin hij woont en zijn politieke, sociale en economische situatie. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt bijgevolg evenzeer ten aanzien van de rechtzoekende. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). De verzoekende partij kan zich daartoe informeren en/of een beroep doen op een raadsman. Het komt de verzoekende partij toe om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen en zich te bekwamen in de verblijfsprocedure die zij instelt en haar aanvraag zo volledig mogelijk te staven.

In het licht van de hierboven besproken vaststellingen acht de Raad het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig dat de gemachtigde van de staatssecretaris besluit dat het visum voor kort verblijf niet kan worden toegekend (onder meer) omdat het voornemen van de verzoekende partij om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten niet kon worden vastgesteld daar de verzoekende partij zwakke(re) familiale en economische banden met haar land van herkomst aantoonde. Immers heeft de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing de verwerende partij niet geïnformeerd over haar familieleden in India, over het gegeven dat ze in India huispersoneel heeft

en heeft ze haar levensstandaard niet gekaderd binnen de Indiase samenleving. Hierdoor geeft de verzoekende partij geen duidelijk beeld over haar integratie in de Indiase samenleving aan, waardoor er redelijke twijfel bestaat omtrent haar voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten voor het verstrijken van haar visum, des te meer omdat zij verscheidene familieleden op het Schengengrondgebied heeft en ze een hogere leeftijd heeft. Het gegeven dat ze in het verleden met een Schengenvisum gereisd heeft en ze een woning in India heeft, zijn op zich niet voldoende om de redelijke twijfel die door de verwerende partij geuit wordt, weg te nemen.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift haar intentie om terug te keren naar India beklemt, wijst de Raad erop dat het aan de verzoekende partij toekomt om voor het nemen van de bestreden beslissing de informatie te verstrekken, waarvan de geloofwaardigheid moet worden aangetoond met relevante en betrouwbare bewijzen, die de twijfel kunnen wegnemen over haar voornemen om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten. Gelet op het gebrek aan stukken omtrent de integratie van de verzoekende partij in haar land van herkomst, met name omtrent haar gezins- en sociaal leven in India, en het gebrek aan duiding omtrent haar pensioen en levensstandaard in India in verhouding tot de verschillende familieleden die in Europa wonen en het gegeven dat zij heden weduwe is, is het *in casu* niet kennelijk onredelijk om te stellen dat er redelijke twijfel bestaat omtrent haar voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten voor het verstrijken van haar visum.

De Raad stelt vast dat het tweede weigeringsmotief in rechte en in feite aldus gehandhaafd blijft.

De verzoekende partij blijft in gebreke om aannemelijk te maken dat het hierboven besproken tweede weigeringsmotief in de bestreden beslissing steunt op foutieve gegevens of dat dit op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Zoals reeds gesteld, de vaststelling dat is voldaan aan één van de opgesomde weigeringsmotieven, zoals vermeld onder artikel 32, lid 1, van de Visumcode, volstaat op zich om de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum 'type C' te schragen.

De middelen zijn in hun geheel ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS